

DE HANDEN DER MENSEN.

Dit gedeelte van het lijden des Heren verplaatst ons in gedachten naar Jeruzalem, in het

Zó staat de Heer hier dan nu voor een man die veel gezag en invloed heeft in Israël, maar niet voor zijn eigenlijke rechter.

Dit blijkt niet alleen uit alles wat hier gesproken en gedaan wordt, maar ook door de houding van de Heer, Die tegenover Annas geheel ánders is dan tegenover Kajafas.

Nú roepen wij ons het tafereel dat in **Johannes 18** beschreven is, voor de geest en laten wij het bezien in het licht van het Woord des Heren: "**Des Mensen Zoon overgeleverd in de handen der mensen.**" **Mattheüs 17:22.**

Was Hij dan een vijand van de mensen.?

Ja!, zoals de waarheid de vijand is van de leugen en zoals de gerechtigheid de vijand is van de zonde.

paleis van de Hogepriester.

Het is nacht toen de Heer gevangen genomen werd, en, hóe dit zou aflopen, dat wist niemand.

De gevangenneming is boven verwachting snel en gemakkelijk in zijn werk gegaan.

Máár, wat nú te beginnen.?

Nog maar één dag en de grote Paassabbat begint.

De Hoge Raad had besloten dat er vóór het Feest niets tegen de Here Jezus ondernomen zou worden, maar wíe kon weten dat één Zijner jongeren voor verrader zou spelen.?

De plannen moesten dus gewijzigd worden, gewijzigd naar Gods Raad.

Zij moesten zo snel mogelijk handelingen en de Hoge Raad moest zo spoedig mogelijk bijeen geroepen worden, het liefst nog in dien zelfde nacht.

In afwachting dat dan het verhoor, dat zou plaats vinden onder de leiding van Kajafas, kan beginnen, zal Annas zolang de gevangene bij zich houden en misschien ontlokt Annas Hem dan wel het een of ander dat straks bij het proces tégen Hem gebruikt kan worden.

Neen!, zoals Hij met diepe ontferming de mensen gadeslaat in hun ellende, in hun Godverlatenheid, in hun angst en vrezén.

Neen!.!, zoals Hij toort om te redden, zaligt om te genezen, spreekt om te behouden en weldoet om zondaren tot Zich op te heffen en ze dan te voeren tot de Vader.

Hij is de beste Vriend der mensen omdat Hij, als DE Waarheid onder hen is opgetreden, de waarheid, die hen wakker moet waken uit hun zondeslaap zodat zij dan de ogen openen voor het licht der genade dat zijn stralen van boven op hen laat vallen.

Hij is des mensen vriend, maar Hij doet op de aarde dezelfde ervaring op van de mensen als Zijn Vader tot nog toe steeds heeft opgedaan, namelijk deze: dat zij Hem, die hun beste Vriend is, als hun vijand beschouwen en menen om zichzelf en het hunne tegenover Hem te moeten verdedigen.

Er was een tijd, dat Hij als een vriend der mensen werd beschouwd; dat Hij genade vond bij de mensen en er zelfs gestadig in toenam. Tóen had een ieder Hem lief en prees Hem om Zijn zachtmoedigheid, Zijn vriendelijkheid, Zijn hulpvaardigheid, maar Hij liet hen toen nog met rust in hunne zonden.

Hij nam tóen nog de mensen zoals zij waren, zonder te proberen om hen te maken tot dát, wat zij wezen moesten.

Wie dát doet, die blijft gemakkelijk een vriend der mensen; het was toen echter nog de tijd van Zijn voorbereiding. Vanaf de dag dat Hij optrad om "**te zijn in hetgeen des vaders is**", om Zijn roeping hier op aarde te vervullen, om voor de mensen een Verlosser, een Zaligmaker te wezen door hen te redden van hun zonde, van díen dag af aan werd het geheel ánders.

Toen was het met de genade der mensen gedaan en lieten zij Hem vallen. Zij wilden wél naar Zijn liefdewoorden horen, maar Zijn bestraffende woorden vonden zij hard en niet om aan te horen.

Zij wilden zich wél door Hém laten dienen, maar wanneer Hij aandrong: "Kom, neem uw kruis op en wees Mijn jonger", dan trokken zij zich terug en maakten hun verontschuldigungen en ontkiemde en schoot de vijandschap wortel in hun hart, een vijandschap die Hem aan het kruis zou brengen.

"Des Mensen Zoon zal overgeleverd worden in de handen der mensen"

Weten of beseffen wij wel wat dat zeggen wil.?

In het Oude Testament lezen wij een aandoenlijk verhaal van Koning David, de man die soms zo groot en soms zo klein was, de man naar Gods hart, en tóch soms zo misdadig.

Het vertelt ons van hem, dat hij hoogmoedig geworden was en toen zijn volk had laten tellen.

De profeet Gods komt hem echter wakker schudden en komt om hem het oordeel des Heren aan te kondigen en stelt hem voor de keuze tussen 7 jaar duurte in het land, drie maanden vluchten voor zijn wederpartijders, of drie dagen pest in het land.

Toen zei David tegen de profeet: "**Mij is zéér bang, doch laat ons in de handen des Heren vallen want Zijn barmhartigheid is groot; ik wil niet in de handen der mensen vallen.**" 2 Samuel 24:14. Zó goedkende Koning David de God van Israël, zijn God, én de mensen.!

Ja, God is barmhartig maar de mensen zijn wreed; God is genadig, maar de mensen kunnen niet vergeten; God is vergevend, maar de mensen zijn haatdragend.

De Here God bedoelt te genezen wanneer Hij wondt, slaat en kastijd, maar de mensen bedoelen wraakneming; God is heilig, maar de mensen zijn zondaren.

En dáárom viel David duizendmaal liever in de handen van de Here god dan in de handen van de mensen.

Nú gevoelen en begrijpen wij het, wat er om moest gaan in het hart van Gods Zoon, toen Hij voor Zijn jongeren verklaarde: "**Des Mensen Zoon moet in de handen der mensen overgeleverd worden**"

Dat uur is nú gekomen, nu Hij voor Annas staat, een weerloze, een lijder in Gethsemané is Hij geweest in de hand van de Here God. Nú wordt het Woord vervuld: "**Ik zal de herder slaan.**"

Hij heeft reeds vreselijke ogenblikken doorleefd, Zijn ziel is bedreefd geweest tot de dood; maar, de hand die Hem in de dood gevoerd had, die had Hem er ook weer uit geholpen.

Het was de hand Zijn's Gods geweest, en, die God was Hem een Vader.

Maar nú is Hij in de handen der mensen en die zullen Hem niet sparen want die zijn onbarmhartig en die willen niet dat Hij leeft maar dat Hij sterft zodat Zijn mond, die hen in hun doen en laten veroordeelt, niet meer kan spreken.

Daar staat Hij dan voor Annas die met de ondervraging begint in de verwachting dat hetgeen hij van Hem zal horen, dienen kan bij het proces dat straks gaat beginnen wanneer er genoeg Raadsleden aanwezig zullen zijn.

Annas wil het één en ander weten over de leer van Jezus en over Zijn leerlingen. Máár, wanneer de Heer gepast en vrijmoedig antwoord, en verklaart dat hetgeen Hij gesproken en gedaan heeft niet in het verborgene geschied was, maar algemeen bekend was, dán geeft één van de dienaren van Annas Hem een kinnebakslag terwijl hij zegt: "**Antwoord gij zó de Hoge priester.?**"

De Zoon der mensen is in de handen der mensen, en die zullen hun ruwheid, hun geweld, hun spot, en hun smaad tegenover Hem de vrije teugel geven.

Wanneer wij nu zulke dingen zien, dan zouden wij ons kunnen schamen dat wij "mensen" zijn indien wij maar geen deel hadden aan wat daar in Jeruzalem geschiedde.

Of zullen wij onze handen in onschuld wassen en zeggen: "Dat gaat ons niet aan, dat kan niet op onze rekening gezet worden want dat hebben die verblinde Joden, die lage huurlingen gedaan.?"

Jezus, onze Christus, heeft er echter ánders over gedacht; die zag in datgene wat Hem door een enkeling werd aangedaan, datgene wat Hem overal en ten allen tijde zou overkomen, waar en wanneer Hij zou zijn opgetreden.

Immers, staande vóór Zijn lijden door de handen der mensen, sprak Hij: "**Nú gaat het oordeel over de wereld.**"

Hoort u, lezer, het wel goed: "over de wereld", en niet: "over Mijn volk of over diens oudsten."

Het zijn mensen die Hem dit alles aandeden, mensen, die, in graden gemeten, van zonde verschillen mogen, maar die toch allen zondaren zijn.

Mensen, die, wanneer het goddelijke tot hen nadert, zó dicht nadert dat het hen aanklaagt, van zich afslaan en hun vuisten gebruiken of het ruw smaad aandoen; mensen, die, wanneer God tegen hen zegt: "Geef u aan Mij over, geheel en volkomen", het uitschreeuwen: "Nee, wij willen onze eigen heer en meester zijn, wij willen vrij zijn, wij willen niet door U vernedert worden."

Mensen, die het niet kunnen verdragen dat iemand hen van zonde en schuld overtuigd.

"Nú gaat het oordeel over de wereld" zegt de Heer Jezus wanneer de ure gekomen is dat Hij in de handen der mensen zal worden overgeleverd.

Zó is Hij tot een oordeel in de wereld gekomen, en, toch iet om haar te oordelen maar om haar zalig te maken.

Welnu, zolang wij niet op ons zelf staan maar als delen van het grote geheel, tot de mensheid behoren, zolang wij gevoelen dat ons eigen hart menigmaal in oproer is tegen de waarheid Gods die in de Zoon des mensen belichaamd, bij ons aanklopt; zolang wij boos kunnen worden op iemand die ons geweten wakker schudt en ons niet toelaat om verder te dromen in een zoete droom van gerechtigheid en trouwe plichtsbetrachting; zolang wij aan de Here Jezus niet geheel en al het volkomen Koningschap geven over geheel ons hart en geheel ons leven, laat ons dan zolang erkennen dat ook wij deel hebben aan dat, wat daar eeuwen geleden te Jeruzalem is geschied toen Jezus Christus in de handen der mensen was.

Laten wij dán spreken: "IK kostte Hem die slagen, die smarten en die hoon; IK doe dat kleed Hem dragen, dat riet die doornenkroon; IK sloeg Hem al die wonden; voor MIJ moest Hij daar staan; IK deed door MIJNE zonden Hem al die jam'ren aan."

Het is vreselijk om als zondaar in de handen van de levende God te vallen, maar, nóg vreselijker is het om als een Zondeloze in de handen der zondaren te vallen.

Dat aller vreselijkste nu, heeft de mensheid haar Heiland aangedaan.!

""Buig, zondig mensdom, buig u neer en schaam u; gij hebt het oordeel aan u zelf voltrokken en dat oordeel luidt: "des doods schuldig".

Dat oordeel moet een ieder van ons aanvaarden want dan zal de Man van Smarten iet voor niets voor hem geleden hebben, dán zullen diens woorden voor hem tot genezing zijn.

Wie is het die u schaden kan indien gij het goede navolgt.?

"En, indien u ook lijdt om de gerechtigheid, dan zijt gij zalig; maar vreest hun pogingen niet en verschrikt niet, maar heiligt God, de Heer, in uw harten en bent altijd gereed om rekenschap en verantwoording af te leggen aan een ieder die rekenschap eist van de hoop die in u is en dat met goedmoedigheid en vreze." 1 Petrus 3:13-15.

Dát zijn de woorden van de man die als een vriend des Heren in de Hof van Gethsemané met zijn zwaard op de vijanden insloeg.

Er moet in zijn binnenste wel heel wat veranderd zijn als hij zó kan spreken.

Lijden om der gerechtigheid en daarin zalig zijn, God te heiligen in het hart, te heiligen door gehoorzaamheid, en altijd gereed te staan tot verantwoording en dat steeds met zachtmoedigheid, aan wie zou de man van het zwaard, aan wie zou Petrus dan wel gedacht hebben toen hij deze woorden schreef.?

En, wélk ogenblik van zijn leven zou hem daarbij voor ogen hebben gestaan.?

Was het niet die zwarte nacht, toen hij daar stond op de binnenplaats van het Hogepriesterlijk Paleis, tussen de krijgsknechten, en alles hoorde en zag wat daar voorviel.?

In diezelfde nacht heeft Petrus, tegenover drie dienstmaagden zijn Heer, voor Wie hij sterven wilde, tot driemaal toe verloochend, zeggende: "Het is niet waar, ik ken Hem niet, ik heb niets met Hem uit te staan, het is niet waar, beslist niet waar.!"

Hij heeft, volgens zijn eigen zeggen, geen gemeenschap met de Heiland en wil die ook niet hebben; hij verfoeit zelfs de gedachte daaraan.

Welke goddeloze zondaar kan hem hier nog in ongeloofstaal overtreffen.?

Maar de Heer, Zich omkerende, zag Petrus aan, en deze wondere, veelzeggende ziel doordringende blik was het behoud van Petrus.

Die reddende ogen van de Heer maakten hem los uit de strik van satan en dreven hem met een onweerstaanbare kracht wég uit de binnenplaats, wég bij het kolenvuur, wég bij de vloekende en spottende mensen, naar buiten naar een eenzame plek alwaar de engelen Gods hem bitter hoorden wenen.

Nú ziet Petrus het lijden des Heren met ándere ogen aan; nú weet hij het: dat deze Christus Zich gaf in de handen der mensen, terwille van die mensen zelf.

Nú weet hij het, dat die Christus daar voor óns geleden heeft en óns een voorbeeld heeft nagelaten opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen.

"Die geen zonde gedaan heeft en in Wiens mond geen bedrog is gevonden; ie niet wederschold toen Hij gescholden werd; Die niet dreigde toen Hij leed, maar het overgaf aan Hem, Die rechtvaardig oordeelt." 1 Petrus 2:21-23.

Ja, Hij was gereed om rekenschap te geven van Zijn Persoon en werk, de gebundene vóór Annas.

Ja, Hij wees Annas zonder vrees voor zijn dreigen op hetgeen een ieder van Hem kom weten, sprekende: **"Ik heb vrij in het openbaar gesproken voor de wereld, Ik heb steeds geleerd in de Synagoge en in de Tempel waar alle Joden samenkomen en Ik heb niets in het verborgene gesproken; wat vraagt gij Mij dan daarnaar, vraagt aan diegenen die Mij gehoord hebben want dezen weten wat Ik gezegd heb."**

Dát is mannelijke fierheid in het uur der verantwoording; dát is het getuigenis van een goed geweten; dát is de verklaring van Eén die weet, dat Zijn leven het daglicht kan verdragen en dat het onderzoeking lijden kan.

En, wanneer dan de huurling Hem slaat, denkende dat Hij oneerbiedig is tegenover Annas, dan keert Hij Zich tot die boosdoener, zeggende: **"Heb Ik kwalijk gesproken, zo bewijs dat het kwaad is, heb Ik recht gesproken, waarom slaat gij Mij.?"**

Dat is wederom fierheid en waardigheid, maar, gepaard gaande met zachtmoedigheid.

Jezus, in de hand der mensen, verloochent Zichzelve niet, en, wat worden al die mensen dan klein tegenover Hem. Wát een vurige kolen der liefde laat Hij hier op hun hoofden branden.!

Hij is in hún handen, maar, op dat ogenblik tracht Hij hen nog te redden uit de handen van de levende God, Die rechtvaardig oordeelt.

Die Annas moet voelen dat daar door een heilig hand een greep wordt gedaan in zijn consciëntie.

Annas wíst wat de Here Jezus gepredikt had en hij wíst dat er zondaren tot boete en bekering gekomen waren; hij wist ervan, dat de Here Jezus oonberispelijk was in woord en daad.